

Knuffelboete

Feestvierders zoals Charleroi-voorzitter Mehdi Bayat zullen zich voortaan moeten inhouden als ze een boete willen vermijden. © PHOTONEWS

Wat jammer dat de Pro League niet heeft doorgezet met die gele kaarten voor voetballers die vanuit een soort virale oerdrang elkaars lichaamssappen en aerosolen uitwisselen als ze een doelpunt maken. Knuffelkaart, die kn aan het begin, die alliteratie, die ideale drie lettergrepen,... daar was in de verkiezing voor het woord van het jaar geen woord tegen opgewassen.

Voor wie de laatste tijd onder een steen zat en die niet af en toe omhoog heeft geduwd, er is bij de publieke opinie ophef ontstaan over voetballers die zich voor de wedstrijd in een bubbel van een man of vijftien oppeppen, waarna de wedstrijd begint en ze bij een doelpunt op elkaar springen, diep in de ogen kijken, zoenen, vastpakken, toeschreeuwen, dat alles op anderhalve centimeter,... Na de wedstrijd volgt dan nog een begroeting van de tegenstander, inclusief de stafleden en bestuurders als die het veld zijn opgeraakt. Minimaal met een vuistje, soms met een mondkapje maar niet altijd. Meestal worden gewoon handen geschud en krijgen de intiemere concullega's een knuffel.

Wat de eerste minister daarvan vond, vroeg iemand tijdens 'De Zevende Dag'. De eerste minister - Alexander De Croo - keek zorgelijk en had een passend antwoord: "Wij vragen van iedereen om gewoontes op te geven: handen schudden, zoenen, in grote groepen elkaar zien. Dan hoort het niet dat voetbal gewoon doet alsof er niets aan de hand is zich niets aantrekt van de voorzorgsmaatregelen."

De mevrouw die de vraag stelde, kreeg nogal snel de hoon over zich. Ze dook zelfs met voornaam en naam op in wat moest doorgaan voor een voetbalverslag. De voorzitter van de voetbalbond Mehdi Bayat vond het allemaal wat overtrokken en zag geen probleem, tenzij dan een perceptieprobleem.

Daar heeft hij helemaal gelijk. Voetbal is één groot perceptieprobleem en daar werkt hij zelf naarstig aan mee. Mehdi Bayat is naast bondsvoorzitter ook CEO van Sporting de Charleroi. Toen die club zich in september had gekwalificeerd voor de laatste voorronde van de Europa League, mengde hij zich onder de supporters en danste mee.

Dat de meeste van die supporters geen mondkapje droegen, vond hij geen probleem. Dat drie spelers meedanst - Dorian

Dessoleil, Nicolas Penneteau en Guillaume Gillet - was ook geen probleem. "De politie keek toe, dan kan er toch niets illegaals aan zijn geweest?", reageerde Bayat.

Het voetbal laat nooit een gelegenheid voorbijgaan om zich van zijn meest asociale kant te laten zien. Het zoveelste bewijs dat die sociale dimensie van de voetbalclub - hoe idealistisch de communitycel ook is en hoe goedbedoeld hun initiatieven zijn - voor heel wat bestuurders een rookgordijn is. Profvoetbal is de meest geprivilegieerde economische sector: welke andere industrie verdient grof geld met mensenhandel, kan alle maatschappelijke regels aan de laars lappen en krijgt jaarlijks van diezelfde maatschappij 170 miljoen

euro aan lastenverlagingen?

Donderdag kwam de Pro League dan met het voorstel om boetes te geven. Clubs bij wie de inbreuken vastgesteld worden, kunnen een boete van maximum 10.000 euro (1A) en 5.000 euro (1B) krijgen. Spelers en stafleden die inbreuken begaan zullen bovendien zelf een bijkomende 'vergoeding' van 750 euro moeten betalen, bovenop een verplichte inschakeling in sociale en maatschappelijke projecten.

10.000 euro op een (gemiddelde) omzet van 20 miljoen. Of 750 euro op een gemiddeld voetballerssalaris van 210.000 euro. De sportmedia vond dat hoge boetes. Vergelijk dat eens met 250 euro boete op

een doorsnee nettoloon van 1.842 euro. Of met de 1.600 tot 32.000 euro en een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden bij een inbreuk op artikel 187 van de wet op de civiele veiligheid, waar de rechtbanken nu mee dreigen.

Juichen bij een doelpunt kan makkelijk worden gereguleerd. Ooit sprongen doelpuntmakers op de afrastering nadat ze hun shirt hadden uitgetrokken. Het ene noch het andere is toegelaten en wordt al een aantal seizoenen consequent met geel bestraft. Dat had tijdelijk ook gekund met doelpuntenvieringen die niet coronaproof verlopen.

Veel erger dan die opstoot van testosteron en gelukshormonen zijn natuurlijk de lockdownfeestjes die door voetballers zijn georganiseerd of waar een aantal voetballers werden opgepakt. Daar hoor je de Pro League niet over. Het recht houdt op aan de stadionpoort, was ooit de boutade van een sportadvocaat. Klopt helemaal: eens voorbij de poorten van het voetbalstadion begint een parallel universum van ongeziene privileges.

Het voetbal laat nooit een gelegenheid voorbijgaan om zich van zijn meest asociale kant te laten zien